

Filip Tamás

[Ördöghurok]

Az anatómia az utcán hever,
 ha le mernél hajolni érte,
 megszakadna a derekad.
 Kőeső hull egy koporsóra,
 a máglya körül tömeg-balet.
 Az aluljáróban aláírást gyűjtenek.
 Szót kér a beépített áruló,
 elrángatják a mikrofontól.

A téren éppen fesztivál van,
 gépekkel fűjják a hűsítő szelet,
 a szökőkútnál szól a dal,
 itt vannak a Nyál utcai fiúk,
 meg a Száz Tabu Cigányzenekar.
 A sláger ma egy különös ásványvíz:
 kockaformájúak a buborékjai.
 Másként pukkannak szét a szájban,
 de ezt nem lehet elmagyarázni.
 Egyszerre sok világ van itt, sok
 világ-átlépés, világok harca,
 balra Brobdingnag, jobbra Lilliput,
 és mindent átjár Baraka.
 A gyerekek kezében léggömb-madzag.
 A léggömbök arcán a könny lefut.

Egy naptárat lapozgatok,
 és nem tudom, milyen nap van, és
 milyen év, öreg szívemet tanulom,
 és meg nem született sejtjeim,
 falánk szemmel nézem őket, mintha
 én volnék mindegyik...
 Szeretnék sziklát harapni,
 mielőtt ő harap meg, és tátott szájjal
 figyelem, ahogy elpárolog a levegő
 ahogy a csont megpuhul,
 és emlék lesz
 a mű.

[Vigyázz ezekkel]

Vajon kik ők, és honnan érkeztek
 ide? Talán az örök fuggerek küldték
 őket, hogy ránk szózzanak mindent, ami
 nem kell, és a semmiért fizessünk
 nagyon is valódi pénzzel?

Vigyázz ezekkel barátom, ezek
 tévhiték és tévtanok – súgja egy
 árny bizalmasan, börtön ugyan még
 nem jár értük, ne félj, de így közlünk
 kiiktatod magad, és egyedül
 mire mennél a sivatagban?
 Jobban tennéd, ha szép sorban
 mindent bevallanál...

Ezen a szomjas vérpardon
 megpihenhetsz, s míg iszamos
 deszkáin ülsz, lassacskán minden
 eszedbe jut, és megszolgálhatod
 a kegyelmet. Mélyről föltörő
 zokogásod túlsírják a fókafiókák,
 túldübörgik a fúrótornyok.
 Megtéréseid köztünk marad.
 Csak engedd, hogy régi, rossz
 fejed a fűrészpáros kosárba dobjuk.

Minden csak lebegés

Mikor kenyérnyi helyet próbáltam keresni a retró villamoson, valaki rám szólt, mocskosnak találta szatyromat. Szemébe néztem, mögöttem már kullogott is saját hátraarcom. A következőnél leszálltam, s egy lány is ugyanott, a járdáról valakinek visszakiáltott: *Este a gödörben találkozunk!* Lehet, hogy nagybetűvel mondta, de nekem nincs érzésem az efféle finomságokhoz. Örökké fénylő plazmatévéd én vagyok – ezt nem tudom, ki mondja kinek, talán álmomban súgta egy halott, viszek a sírjára egy verset: vajon jó lesz egy *mélyhűtött virágcsokor*?

Engem létre csaltak, és most itt vagyok: egyes szám egyes szegény, pánikbeteg, mint aki időgyorsítót vett be és elalvás előtt minden napja úgy pereg le, mintha az egész élete lenne. – *Haláltáncórák kezdődnek halandóknak* – azt hiszem, ide érdemes lenne beiratkoznom.

Az embermentésről lehull az ékezet. Ízlelgetem: embermentes ősz. Az milyen lehet? A biomassza nélküli utcák? Ahol a térfigyelő kamerák tényleg csak a teret látják? Minden mozdulatlan, még a szél se rázza a száraz ágakat.

Ezért tanultam látni, ezekért a kései keserű képekért?

Bárdosi Katinka: Búgócsiga

